

**Folketingets Social-,
Indenrigs og Børneudvalg**

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2019 - 1110

Doknr.
676580

Dato
18-03-2019

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 20. februar 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 329 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 329:

"Vil ministeren kommentere henvendelsen af 19. februar 2019 om tvangs fjernelse af anbragte børn, jf. SOU alm. del – bilag 163 (fortroligt)?"

Svar:

Udvalget henviser til en fortrolig henvendelse i en konkret sag, hvor en kommune træffer afgørelse om ændring i anbringelsesstedet for nogle børn, som forud for afgørelsen var anbragt hos en plejefamilie. Efter det oplyste skete ændringen af anbringelsesstedet som følge af en mistanke om vold i hjemmet, som siden er blevet droppet, mens ændringen i anbringelsesstedet er blevet fastholdt. I henvendelsen efterspørges det, at plejefamilier tildeles partsstatus i sager om ændret anvendelsessted.

Oplysningerne i henvendelsen gør naturligvis indtryk på mig, fordi de giver indtryk af et kompliceret sagsforløb, som bestemt kan have været voldsomt for de involverede. Da det fremgår, at et eller flere forhold er under behandling eller har været behandlet af de kompetente myndigheder, og idet jeg ikke har indgående kendskab til de nærmere faglige vurderinger i sagen, finder jeg det imidlertid rigtigst ikke at kommentere på de konkrete detaljer i sagen.

Når et barn eller en ung er anbragt uden for hjemmet, skal kommunen løbende føre tilsyn med barnet eller den unge for at sikre sig, at barnet eller den unge trives på anbringelsesstedet. I denne sammenhæng skal kommunen vurdere, om anbringelsesstedet fortsat kan imødekomme barnets eller den unges behov.

Kommunen skal reagere, hvis et barn ikke trives på det pågældende sted, eller hvis der er sket en udvikling hos barnet, som gør, at anbringelsesstedet ikke længere kan imødekomme barnets behov. Kommunen skal i disse tilfælde vurdere, om det vil være bedst for barnet at flytte anbringelsessted.

Kommunalbestyrelsens afgørelse om ændring af anbringelsessted kræver samtykke fra forældremyndighedsindehaveren og den unge, der er fyldt 12 år. Kommunalbestyrelsen skal, inden der træffes afgørelse om ændring af anbringelsessted, indhente en udtalelse fra det aktuelle anbringelsessted til belysning af sagen. Udtalelsen fra plejefamilien skal omhandle plejefamiliens viden om barnets eller den unges behov, herunder særligt oplysninger om barnets eller den unges udvikling og trivsel, relationer, forhold til familien osv.

Hvis forældremyndighedsindehaverne eller barnet på 12 år eller derover ikke samtykker til ændring af anbringelsesstedet, så er det børn og unge-udvalget, der tager stilling til, om der kan ske en ændring af anbringelsesstedet. Til brug for børn og unge-udvalgets afgørelse skal kommunalbestyrelsen udarbejde en indstilling, der bl.a. indeholder barnets seneste handleplan, barnets holdning til ændringen, en udtalelse fra den plejefamilie, som barnet aktuelt bor hos, en beskrivelse af, hvorvidt supplerende støtte til barnet under fortsat ophold hos plejefamilien kan imødekomme barnets behov for støtte, og en beskrivelse af et nyt anbringelsessteds forventede egnethed til at imødekomme barnets eller den unges behov for støtte og for nære og stabile voksenrelationer.

Børn på 12 år og derover samt forældremyndighedens indehaver kan klage over afgørelsen til Ankestyrelsen.

En beslutning om ændring af anbringelsessted er uden tvivl indgribende. Derfor er det også et grundlæggende krav, at kommunen skal tage udgangspunkt i det enkelte barns behov, når de beslutter, at et barn skal flytte til et nyt anbringelsessted. Jeg mener dog ikke, at vi hjælper børnene ved at give plejefamilier partsstatus i sager om ændret anbringelsessted, for jeg frygter, at det kun vil komplicere sagerne og give anledning til flere tvister og kampe om børnene, hvilket aldrig er barnets behov. Samtidig må det understreges, at plejefamilier også er professionelle, der modtager vederlag fra den anbringende kommune for at have barnet boende.

I de tilfælde, hvor det vurderes, at det i henhold til formålet med anbringelsen er nødvendigt at ændre anbringelsessted, bør det altid overvejes, om det er i barnets interesse at fastholde relationen til fx en tidligere plejefamilie. Kommunen har pligt til aktivt at understøtte forbindelsen mellem et anbragt barn og dets netværk under hensyntagen til barnets bedste. Barnets tilknytning skal altså tillægges stor vægt, hvis kommunen overvejer at regulere barnets samvær med en tidligere plejefamilie.

Med satspuljeaftalen for 2019 bliver der sat yderligere fokus på anbragte børn og unges tilknytning til nære omsorgspersoner, som for eksempel plejefamilier, og der er afsat midler til blandt andet nye retningslinjer for tilknytningsvurderinger. Det skal sikre, at kommunen træffer en afgørelse, som sætter barnets trivsel i centrum.

Fremover bliver det også muligt for Ankestyrelsen at tage afgørelser om samvær og afbrydelse af samvær op af egen drift. Det betyder, at Ankestyrelsen selv kan træffe afgørelse om blandt andet et barns eller en ungs samvær med en tidligere plejefamilie, som barnet har en tæt tilknytning til.

Jeg har samtidig bedt Ankestyrelsen om at undersøge årsagerne til, at der har været en stigning i antallet af klagesager over afgørelser om at afbryde samværet mellem et anbragt barn og barnets netværk. Jeg ønsker et mere dybdegående billede af, hvad det er for nogle sager, og hvilken type samværsbegrænsning, der er tale om.

Med venlig hilsen
Mai Mercado